

Οι αντιφατικές επιστολές του Αρχιεπισκόπου Κύπρου

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Κύπρου](#)



Στην κατοχή μας περιήλθαν δύο αντιφατικές επιστολές του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Χρυσοστόμου Β αναφορικά με το ουκρανικό ζήτημα.

Στην μεν πρώτη με ημερομηνία 26 Ιουλίου 2020, απευθυνόμενος προς τον Μακαριώτατο Πατριάρχη Μόσχας και πασών των Ρωσιών κ.κ. Κύριλλο εκφράζει ένθερμα την υποστήριξή του στο Πατριαρχείο Μόσχας. Μάλιστα, διαβεβαιώνει ότι “η Εκκλησία της Κύπρου ουδέποτε θα αποστεί από της θέσεώς της την οποία

πολλάκις Σας έχουμε εκθέσει, ότι δηλαδή θα στηρίξει με όλες της τις δυνάμεις τη θέση της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσσίας, ως προς το λεγόμενο ζήτημα της Αυτοκεφαλίας της Ουκρανίας”. Θεωρεί επίσης, τη θέση αυτή “δίκαιη και κατά πάντα δικαιολογημένη

Στην δε δεύτερη επιστολή του, με ημερομηνία 20 Οκτωβρίου 2020, απευθυνόμενος αυτή τη φορά προς τον Παναγιώτατο Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο, εξηγεί γιατί παρά την ομόφωνη απόφαση των μελών της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Κύπρου περί συνεχίσεως της ουδετερότητας της έναντι του Ουκρανικού ζητήματος, αυτός εξ ιδίων αποφάσισε την μνημόνευση του νέου Προκαθημένου της Ουκρανικής Εκκλησίας.

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΜΟΣΧΑΣ

Μακαριώτατον
Πατριάρχην Μόσχας και πασών των Ρωσσιών
κ. Κύριλλον
Εις Μόσχαν.

Μακαριώτατε,

Εξακολουθούμε να διατηρούμε, ακόμα, ανεξίτηλη στη μνήμη μας την επίσκεψή μας στη μεγάλη χώρα Σας κατά τον περασμένο Δεκέμβριο, όταν γιορτάσαμε μαζί Σας, με μεγαλοπρέπεια, την επέτειο των εκατόν ετών από την ανασύσταση του Πατριαρχείου Σας. Ζήσαμε την πλουσιοπάροχη φιλοξενία Σας και αισθανθήκαμε την αγάπη του Ρωσσικού λαού για την Εκκλησία του και την υπερηφάνειά του γι' αυτήν.

Και σήμερα γινόμαστε μέτοχοι άλλης μεγάλης χαράς. Του εορτασμού για τα 1030 χρόνια από την βάπτισή των Ρως. Προσωπικά χαιρόμαστε υπερβαλλόντως γιατί αξιωθήκαμε από τον Θεό να συμμετάσχουμε και σε ανάλογους εορτασμούς, που έγιναν τόσο για τα 1000 όσο και για τα 1025 χρόνια από αυτό το ανεπανάληπτο ιστορικό γεγονός. Μέσα στη μνήμη των λαών τα μεγάλα γεγονότα της Ιστορίας τους στέκουν σαν φάροι λαμπροί προς τους οποίους προσβλέποντας το έθνος εμπνέεται, παραδειγματίζεται, αντλεί νέο ηθικό φως και νέες πνευματικές δυνάμεις.

Η Εκκλησία της Κύπρου μετέχει και φέτος σ' αυτούς τους εορτασμούς με τους εκπροσώπους μας, τον Πανιερώτατο Μητροπολίτη Πάφου κ. Γεώργιο και τον Αρχιμανδρίτη Στυλιανό Στυλιανού, και εύχεται στην ιστορικώς νεώτερη, αλλά αριθμητικώς πολυπληθέστερη Εκκλησία



της Ρωσσίας, κάθε παρά Κυρίου ευλογία προς δόξαν του εν Τριάδι προσκυνουμένου Θεού και εύκλεια της αγίας Ορθοδοξίας.

Όντως μοναδικό το εορταζόμενο γεγονός! Όχι μόνο για την Εκκλησία της Ρωσσίας και τον εκεί παροικούντα λαό του Θεού, αλλά για όλη την Ορθοδοξία και όλη την Εκκλησία του Χριστού. Με το να εγκεντρισθεί η Χριστιανική αλήθεια στη Ρωσική καλλιέλαιο, ο Ρωσσικός λαός απέκτησε μοναδικής σπουδαιότητας συνεκτικό δεσμό και εμεγαλούργησε. Δημιούργησε ένα νέο πολιτισμό, μεταφέροντας τη Χριστιανική αλήθεια και σε άλλους λαούς. Κοντά στον Χριστό ο Ρωσσικός λαός κατενόησε ότι η Ιστορία εκπληρώνει θείους σκοπούς και έχει θείον προορισμό: Τη μεταμόρφωση του κόσμου διά της «εν Χριστώ» ζωής και την ίδρυση της βασιλείας του Θεού επί πάντων. Κι αυτή η αλήθεια τον ενέπνευσε στην πορεία του μέχρι σήμερα. Είναι, όμως, και για όλη την Ορθοδοξία σπουδαίο το εορταζόμενο γεγονός. Χωρίς τον Ρωσσικό λαό, οι Ορθόδοξοι θα ήμασταν μια μικρή μειοψηφία ανάμεσα στους άλλους χριστιανούς. Και χωρίς την ένδοξη και μεγάλη χώρα Σας, ποια προστασία θα νιώθαμε οι υπόλοιποι, σε χρόνους χαλεπούς και δύσκολους; Η προσέλευση των Ρως στην Ορθοδοξία άλλαξε τον ρουν της Ιστορίας.

Η πράξη του αγίου βασιλέως και ισαποστόλου Βλαδιμήρου, είχε καταλυτική επίδραση στην πορεία του Ρωσσικού λαού. Ολόκληρη η Χριστιανική Οικουμένη αντιβόά ευλαβικά το όνομά του. Τα ίχνη των βημάτων του είναι ανεξίτηλα αποτυπωμένα στις καρδιές όλων των Ορθόδοξων Ρώσων και σ' όλη τη μεγάλη αυτή χώρα σελαγίζει η δόξα του. Επαληθεύτηκε στην περίπτωση του ότι η ανάταση προς το μέλλον επιτυγχάνεται μόνο με πρωτότυπες μορφές, με επινοητικά πνεύματα, τη

φωνή και τις πράξεις αυθεντικών ηγετών. Κι είναι εκείνη η πράξη που οδήγησε στην ανέλιξη της πρώτης τοπικής Εκκλησίας σε Αυτοκέφαλη και αργότερα σε Πατριαρχείο. Κατανοούμε τη σημασία εκείνης της πράξης και καταλαβαίνουμε πλήρως την ευαισθησία του ευσεβούς Ρωσικού λαού και της Ιεραρχίας του για τον τόπο εκείνης της ομαδικής βάπτισης, ο οποίος ανεδείχθη η μήτρα που κυοφόρησε τη Ρωσική Εκκλησία.

Γι' αυτό, η Εκκλησία της Κύπρου ουδέποτε θα αποστεί από της θέσεως την οποία πολλάκις Σας έχουμε εκθέσει, ότι δηλαδή θα στηρίξει με όλες της τις δυνάμεις τη θέση της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσσίας ως προς το λεγόμενο ζήτημα της Αυτοκεφαλίας στην Ουκρανία. Θεωρεί τη θέση αυτή δίκαιη και κατά πάντα δικαιολογημένη. Εκεί βρίσκονται οι πνευματικές Σας ρίζες και δεν είναι δυνατόν να αποχωριστείτε από αυτές. Στο θέμα αυτό Σας καταλαβαίνουμε ιδιαίτερα εμείς οι Κύπριοι, βλέποντας τον τάφο και την Μονή του Αποστόλου Βαρνάβα, του ιδρυτού της Εκκλησίας μας, να είναι απροσπέλαστα από μας, λόγω της Τουρκικής εισβολής. Ο κύριος λόγος για τον οποίο σπεύσαμε να ανταποκριθούμε στην πρόσκλησή Σας για συμμετοχή μας στις εκδηλώσεις αυτές ήταν για να Σας διαβεβαιώσουμε και πάλιν για την εμμονή μας σ' αυτή τη θέση.

Μακαριώτατε,

Στην υπερχλιετή πορεία της Εκκλησίας Σας, είναι φυσικό να έχετε περάσει και μέρες θριάμβων και μέρες διωγμών, να έχετε πορευθεί και «διά δόξης και διά ατιμίας». Πιο συχνές είναι για όλη την Εκκλησία οι περίοδοι θλίψεων. Ουδέποτε η Εκκλησία μίλησε για ευκολία της πνευματικής ζωής. Κι ο Χριστός μίλησε για «στενήν πύλην» και «τεθλιμμένην οδόν» που οδηγεί, όμως, στην αιωνιότητα. Ο Χριστός



επιμένει, παρά τις δυσκολίες, να μεταμορφώσει τον άνθρωπο. Από φύραμα θανάτου να τον μεταποιήσει σε δύναμη αναστάσεως.

Και σήμερα, σ' έναν κόσμο αλλοτριωμένο, παραπαίοντα και καταθλιπτικό, με διάχυτη την ηθική αναλγησία γύρω μας, η Ιστορία επιθέτει και πάλιν ένα μοναδικό ρόλο στους ώμους της Ορθόδοξης Εκκλησίας: Λειτουργώντας ως άλας της γης και ως φως του κόσμου, να αναμετρηθεί πνευματικά με τα φαινόμενα της εποχής μας, όπως είναι η παγκοσμιοποίηση, ο εθνικισμός, η τεχνολογία και τα θεαματικά επιτεύγματά της και να δώσει τη δική της πνευματική απάντηση, οδηγώντας τον κόσμο στην εν Χριστώ σωτηρία. Καλούμαστε, όλοι μαζί, να ανταποκριθούμε στο κάλεσμα αυτό της Ιστορίας.

Συγχαίροντάς σας και πάλιν για την αξιοσημείωτη επέτειο του θρησκευτικού βίου του ευσεβούς Ρωσικού λαού και επαναβεβαιώνοντας την ταύτιση της θέσης της Εκκλησίας της Κύπρου στο θέμα της Ουκρανίας με τη δική Σας θέση, διατελούμε

Μετά της εν Κυρίω αγάπης
ὁ Κύπρος χρυσόστομος

Ιερά Αρχιεπισκοπή Κύπρου,
26 Ιουλίου 2018.



† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΥΠΡΟΥ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β΄

ἀδελφούς καὶ ἵνα δυνηθῶ νὰ διαδραματίσω συμφιλιωτικὸν ρόλον χάριν τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐπαναλαμβάνω καὶ αὖθις ὅτι ἡ σωματικὴ ἡμῶν ὑγεία οὐ παρέχει ἡμῖν δυνατότητα πρὸς συνέχισιν τῆς προσπάθειας διὰ μίαν διὰ ζώσης ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ὑπολοίπων Προκαθημένων ἐν τῇ ἔδρᾳ αὐτῶν.

Ἐάν, ὥστόσο, κατ' εὐχὴν παρουσιασθῇ βελτίωσις εἰς τὴν σωματικὴν ἡμῶν ὑγείαν, θὰ εἴμεθα πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος πρὸς ἀνάληψιν οἰασδήποτε ἀποστολῆς.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ, τονίζομεν καὶ ὑπογραμίζομεν διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κύπρου θὰ συνεχίσῃ ἐν τε τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι προσφέρουσα μετὰ συνεπείας τὴν ὑποστήριξιν αὐτῆς πρὸς τὴν Ὑμετέραν γερασμιωτάτην Παναγιότητα, ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὸ κατ' Αὐτὴν σεπτὸν ἡμῶν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἐπ' ἀγαθῷ καὶ εὐκλείᾳ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἀπονέμοντες δ' ἐπὶ τούτοις καὶ αὖθις τῇ Ὑμετέρᾳ Θεοτιμῇτῳ Κορυφῇ τὸν ἐν Κυρίῳ ἀδελφικὸν ἡμῶν ἀσπασμόν,
διατελοῦμεν,

Τῆς Ὑμετέρας γερασμιωτάτης Παναγιότητος
ἀγαπητὸς καὶ ὀλοπρόθυμος ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† ὁ Κύπρος Χρυσόστομος

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Κύπρου,
τῇ 20ῇ Ὀκτωβρίου 2020



†Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΥΠΡΟΥ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β΄

αὐται οὐδέποτε ἐτηροῦντο. Παράδειγμα· αἱ ἀποφάσεις, ἃς ἐλάβομεν κατὰ τὴν Μεγάλην ἐν Κρήτῃ Σύνοδον! Εὐθύς, μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς, ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας ἐχειροτόνησε καὶ διώρισε δύο μητροπολίτας, ἓνα εἰς τὴν Εὐρώπῃ καὶ ἕτερον εἰς τὴν Αὐστραλίαν, ἀντιβαίνουσα τὰς διατάξεις καὶ καταφρονοῦσα τὰ ὅσα ἀπεφασίσθησαν ἐν τῇ Μεγάλῃ Συνόδῳ.

Ὅθεν, αἱ ἀναφυόμεναι, κατὰ καιροῦς, παραφωνίαι διὰ δῆθεν ἐν Οὐκρανίᾳ ἐπέμβασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ διὰ τὴν παραχώρησιν Τόμου Αὐτοκεφαλίας, ἐρήμην τῶν ὑπολοίπων, θεωρῶ ὅτι οὐδόλως εὐσταθοῦν, καθότι οἱ θορυβοῦντες εἰσὶν, ἐν ταύτῳ, οἱ πρῶτοι παραβάται.

Ἐξαιρουμένων τῶν τεσσάρων Ἐκκλησιῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, αἵτινες εἰσὶν ἀποστολικαὶ καὶ οὐκ ἐχρῶντο Τόμου διὰ τὴν αὐτοκεφαλίαν των, πᾶσαι αἱ λοιπαὶ κατὰ τόπους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἀνάγουν τὴν αὐτοκεφαλίαν των μετὰ τὸν 15^{ον} αἰῶνα καὶ ὠφεῖλουν ταύτην εἰς Τόμον ἐκχωρηθέντα ὑπὸ τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διὰ τοῦ ὁποίου ὀριοθετοῦνται τὰ σύνορά των.

Ἐκάστη τοπικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὥφειλε καὶ ὀφείλει νὰ παραμένῃ ἐν τοῖς ὁρίοις αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὸν ἐκδοθέντα, ἅμα τῇ ἀνακηρύξει αὐτῆς, Τόμον αὐτοκεφαλίας, καὶ οὐχὶ νὰ ἐπεμβαίνει χειροτονοῦσα ἐπισκόπους εἰς ἐπαρχίας ἄλλης τοπικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐὰν παρεμπιπτόντως διαμένουν ἐν αὐτῇ ἀπόδημοι τῆς πρώτης.

Ἐπισκεπτόμενος, προσωπικῶς, τὰς κατὰ τόπους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, θὰ ἐπεσήμαινον, Παναγιώτατε, εἰς τοὺς Προκαθημένους καὶ διὰ πειστικότητος θὰ ἐπέμενον ὅτι ἡ οἰαδήποτε ἀυθαίρετος παρέμβασις τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ ὅρια ἄλλης τοπικῆς Ἐκκλησίας (ὅπως λ.χ. ἐν Γεωργίᾳ, Οὐκρανίᾳ, Πολωνίᾳ, Ρουμανίᾳ κ.ά.) κανονικῶς ἀπαγορεύεται, τοσοῦτῳ μᾶλλον νὰ διαμαρτύρηται ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἰσέρχεται εἰς τὰ ἐσωτερικὰ θέματα αὐτῆς!

Συνεπῶς, ἐὰν ἐπιθυμοῦμεν, ὅπως ἡ καθόλου Ὁρθοδοξία εὐρίσκεται εἰς ὑψηλὰ πνευματικὰ ἐπίπεδα, ὀφείλομεν νὰ μένωμεν πιστοὶ καὶ ἀκριβεῖς εἰς τὰ ὑποδειχθέντα ἐν τοῖς Τόμοις ὅρια ἡμῶν, καὶ νὰ ὑπηρετῶμεν μεθ' ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας τὸ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐμπιστευθὲν ἡμῖν ποίμνιον. Οὕτω, θὰ καταστῶμεν λίαν σεβαστοὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν ὁμολογιῶν, ἀποτελοῦντες πρὸς πάντας παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Αὕτη ὑπῆρξεν ἐξ ἀρχῆς ἡ ἰδική μου ἐπιθυμία καὶ θέσις. Καὶ ἐὰν ἐτήρησα στάσιν οὐδετερότητος περὶ τὸ Οὐκρανικόν, τοῦτο ἔπραξα ἐπιθυμῶν νὰ ἐμφυσήσω τὸ αὐτὸ φρόνημα εἰς ὅλους τοὺς Προκαθημένους καὶ ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ



† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΥΠΡΟΥ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β΄

Κύπρω, πέραν τῆς πολιτικῆς διοικητικῆς ἐπιρροῆς, οὐδέποτε αὕτη ἐχειροτόνησεν ἐν ἡμῖν Ἐπίσκοπον, πρεσβύτερον ἢ διάκονόν τινα. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου παρέμεινε πάντοτε αὐτοκέφαλος καὶ αὐτοδιοίκητος. Καὶ ἐὰν ἐπεκυρώσαμεν τὴν ἡμετέραν αὐτοκεφαλίαν ἐν τῇ Γ' Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ, τοῦτο ἐπράξαμεν, ἵνα ἀπαλλαγῶμεν τῶν ὀχλήσεων τῆς Ἀντιοχείας, καὶ οὐχὶ ἐπειδὴ παρέστη ἀνάγκη ἀναγνωρίσεως τοῦ Αὐτοκεφάλου τῆς καθ' ἡμᾶς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, Παναγιώτατε, τυγχάνει μία λίαν καλῶς ὀργανωμένη ἀπὸ πάσης ἐπόψεως Ἐκκλησία. Εὐρισκόμεθα συνεχῶς, ἱεραρχία καὶ λοιπὸς κλῆρος, ἐν συνεχεῖ ἐπικοινωνίᾳ καὶ ἐπαφῇ μετὰ τοῦ λαοῦ ἡμῶν, τόσον διὰ τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν καὶ τῶν ἱερῶν μυστηρίων ὅσον καὶ διὰ τῶν κατηχητικῶν συνάξεων, τῶν κατασκηνώσεων, ποικίλων κοινωνικῶν καὶ πνευματικῶν δραστηριοτήτων, διατηροῦντες, οὕτως, ἀρίστην συνεργασίαν καὶ προσέγγισιν μετὰ τοῦ καθ' ἡμᾶς ποιμνίου, ἐπιτελοῦντες μίαν ἐσωτερικὴν ἱεραποστολὴν ὑψηλοτάτου ἐπιπέδου.

Εἰρήσθω, Παναγιώτατε, ὅτι ὅσος πληθυσμὸς ὀρθοδόξων Κυπρίων διαμένει μονίμως ἐν Κύπρῳ, περίπου 900.000, ἴσος ἀριθμὸς ἀποδήμων ὀρθοδόξων Κυπρίων διαμένει μονίμως καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἤτοι εἰς τὴν Εὐρώπην, Ἀμερικὴν, Καναδᾶν, Αὐστραλίαν, Νότιον Ἀφρικὴν. Καὶ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν μετὰ βεβαιότητος πολλῆς ὅτι τῇ ἀγαστῇ συνεργασίᾳ τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, παρότι καὶ ἡμεῖς θὰ ἠδυνάμεθα νὰ προσφέρωμεν ὑπηρεσίας εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀποδήμους, εἴμεθα ἀπολύτως ἱκανοποιημένοι ἐπὶ ταῖς, ἤδη, προσφερομέναις τοῖς ἀποδήμοις Κυπρίοις ὑπηρεσίαις ὑπὸ τῶν προαναφερθεῖσων Ἐκκλησιῶν. Οὐκ ὀλίγας φορές, αἱ κατὰ τόπους αὗται Ἐκκλησίαι αἰτοῦνται παρ' ἡμῖν τὴν ἀποστολὴν κληρικῶν ἐκ Κύπρου πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου αὐτῶν εἰς τὰς καὶ ὑπὸ Κυπρίων κατοικουμένας ἐνορίας των.

Τοῦτο θὰ ἀνέφερον καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς Προκαθημένους τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅτι, ἀναλογικῶς, καμία ἄλλη Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἀριθμεῖ τὸ αὐτὸ ποσοστὸν ἀποδήμων, ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας αὐτῆς. Τὸ γεγονός τοῦτο ἀποτελεῖ ἐν φαινότατον παράδειγμα σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θεσμοὺς καὶ πρὸς μίμησιν ὑπὸ τῶν ὑπολοίπων Ἐκκλησιῶν.

Ἐπειδὴ, Παναγιώτατε, ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἐξεπροσώπουν τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου εἰς τὰς Πανορθόδοξους διασκέψεις καὶ ἐξ αὐτοῦ γνωρίζω καλῶς τὰς ἀπόψεις ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν ἀποδήμων, διαπιστώνω μετὰ λύπης μου ὅτι παρὰ τὰς λαμβανομένας κατὰ καιροὺς ἀποφάσεις,



† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΥΠΡΟΥ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β΄

Παναγιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικῆ Πατριάρχα, λίαν ἡμῖν ἀγαπητὲ καὶ περισπούδαστε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργγέ, κύριε Βαρθολομαῖε, τὴν Ὑμετέραν γερασμιωτάτην Παναγιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Διὰ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς ἐπικοινωνοῦμεν μετὰ τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος σκοποῦντες εἰς τὴν ἐνημέρωσιν Αὐτῆς περὶ τῶν θέσεων ἡμῶν ἐν τῷ οὐκρανικῷ ζητήματι.

Ἡ δημιουργηθεῖσα ἐπισφαλὴς κατάστασις ἀνὰ τὸ παγκόσμιον, ἔνεκα τῆς πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ, καὶ ἡ δυσχερὴς πορεία τῆς ἡμετέρας ὑγείας, λόγω τῆς δυσκολίας κινήσεως τοῦ ἐνὸς ποδός, καθὼς καὶ τῆς χημικῆς ἀγωγῆς τὴν ὁποίαν λαμβάνω, καθιστοῦν ἀδύνατον τὴν συνέχισιν τῆς ζητηθείσης ὑφ' Ὑμῶν ἀποστολῆς πρὸς κατ' ἰδίαν συνάντησιν μετὰ τῶν ὑπολοίπων Προκαθημένων, τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, σχετικῶς μὲ τὸ Οὐκρανικὸν ζήτημα, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπετέλει καὶ ἀποτελεῖ εἰσέτι καὶ ἡμετέραν ἐπιθυμίαν.

Καθὼς γνωρίζετε καλῶς, Παναγιώτατε, ἡ στάσις οὐδετερότητος, τὴν ὁποίαν ὡς Ἐκκλησία Κύπρου ἐτηρήσαμεν ἐξ ἀρχῆς, σκοπὸν εἶχεν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὸ ἐν γένει καλὸν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πόθος ἡμῶν ἦτο ἡ μεθ' ὅλης τῆς ψυχικῆς ἡμῶν δυνάμεως βοήθεια πρὸς τὸ αἰεὶ δοκιμαζόμενον Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Ἐν τούτοις, ὁρῶν τὸ ἀτελέσφορον τῶν προσπαθειῶν μου, μετὰ πολλὴν προσευχὴν καὶ περισυλλογὴν ἀπεφάσισα, ὅπως κατὰ τὴν πρώτην ὑπ' ἐμοῦ τελεσθησομένην Θεῖαν Λειτουργίαν μνημονεύσω τοῦ νέου Προκαθημένου τῆς Οὐκρανικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Μητροπολίτου κ. Ἐπιφανίου, συμφώνως καὶ πρὸς τὴν Ὑμετέραν ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν.

Ἡ ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ληφθεῖσα ἀπόφασις περὶ οὐδετερότητος ἦτο ἀποτέλεσμα κυρίως τῆς ἡμετέρας προσωπικῆς γνώμης, καθότι ἐφρόνουν καὶ φρονῶ ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία τῆς Κύπρου ἀποτελεῖ ἄριστον παράδειγμα πρὸς μίμησιν ὑπὸ πασῶν τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Εἴμεθα ἀριθμητικῶς μὲν μία μικρὰ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ταυτοχρόνως δὲ ἀποτελοῦμεν μίαν ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις ἀνάγει τὴν ἰδρυσίν της εἰς τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ πρώτου αἰῶνος.

Παρὰ τὰς ἐπαναλαμβανομένας ὀχλήσεις ὑπὸ τῆς κατὰ Ἀντιόχειαν Ἐκκλησίας, ἥτις διεξεδίκει τὸ προνόμιον τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς ἐπιβολῆς ἐν

